

1

Ploaia cădea peste Paris. Ghemuit sub masa din salon, Barish privea cerul deșertându-se pe ferestre. Deși avea și el vezica plină, nu-i prea venea să iasă în potopul acela. Nici lui, nici stăpânei sale.

Annabelle era în sufragerie. Își invitase la masă colegii de la minister, împreună cu jumătățile lor. Se aflau acolo Armand Dauché, subsecretar de stat, cu soția lui, Laure, care se ocupa de creșterea celor trei copii ai lor, Bertrand Gaudrand, șef de cabinet, însotit de Florence, nevasta lui, și Alice Chantel, secretara ministrului, împreună cu soțul ei, Serge, care conducea o companie de construcții și lucrări publice. Annabelle era singura celibatară din grupul vesel adunat în jurul unei fîpturi de viață care stătuse prea mult în cuptor și a câtorva sticle cu vin vechi de Bordeaux. Subiectul discuției era viața personală austeră a celei care organizase prânzul acela, la insistențele lui Armand și Bertrand.

— Sincer să fiu, Anna, zise Armand, tu ești singura femeie perfectă pe care o cunosc, în afară de nevestă-mea, firește. Fru-moasă, deșteaptă, simpatică, locuiești într-un apartament superb din Montmartre, toți bărbații ar trebui să-ți cadă la picioare.

— Încă puțin și începi să-i faci curte pe față, se îmbufnă Laure.

— Lăsând gluma la o parte, spuse Bertrand, Armand are dreptate. Ar cam fi vremea să ne prezintă un fericit ales.

— Imposibil.

— De ce?

– E însurat, zise Annabelle.
 – La naiba, doar nu vrei să spui că ești nevoită să împărți un tip cu altcineva.

– Îl știm și noi? întrebă Bernard.

– Nu vă mai spun nimic altceva. Oricum, am vorbit deja prea mult.

Annabelle era puțin amețită. Nu obișnuia să bea. Colegii ei îi tot umpluseră paharul ca s-o poată descoase mai ușor. Barish începu să latre.

– Mă duc să scot câinele, spuse ea deodată.

– Doar nu te gândești să ieși din casă! exclamă Alice, înnebunită la gândul că prietena ei voia să strice coafura care costase 100 de euro.

– Barish trebuie să-și facă nevoie. Se ține de prea mult timp.

– Cum îl cheamă? se miră Florence.

– Barish.

– De la Barışnikov?

– Ar trebui să-ți iei un bărbat în locul lui, zise Armand.

– Mai turnați-vă câte un pahar, mă întorc în cinci minute.

Annabelle își puse un impermeabil și însfăcă o umbrelă. Părea tulburată. Barish o urmă scheunând. După ce auziră ușa trăntindu-se, oășpătă se priviră cu mutre nedumerite.

– Tu cine crezi că e? întrebă Armand.

– Cine anume?

– Tipul ei.

– Royer.

– Termină cu prostile! Trebuie să fie un bărbat manierat, frumos, simpatic. Annabelle nu s-ar culca în nici un caz cu vreun tâmpit oarecare.

– Înseamnă că nu e cazul să ne gândim la cineva din minister, conchise Alice.

– Aă dreptate, spuse Bernard, e prea bună. Vreau să zic bună la suflet, mai ales.

– Ești îndrăgostit de ea sau ce?! exclamă Florence.

– Recunoaște și tu că e o partidă bună.

– Tocmai de asta sunt cu ochii pe tine. Dacă n-aș ști căt de corectă e Annabelle, nu îi-aș permite să ai de-a face cu ea.

– Nu am de-a face cu ea, doar lucrăm împreună, nu-i tot aia.

Sub efectul vinului, tonul discuției dintre cei doi soți urca tot mai mult. Alice îi opri:

– Avem noroc că Annabelle ne este prietenă. E păcat să vă certați prostește pe seama ei.

– Părea cam necăjită, n-ai observat și voi? făcu Laure.

– Pentru că tonții ăștia doi o tot bat la cap în legătură cu viața ei sentimentală, zise Alice.

– A uitat să ia lesa javrei, constată Armand, arătând spre cureaua de piele de pe spătarul scaunului.

– Aruncă-i-o pe fereastră, sugeră nevastă-sa.

Făcu întocmai deschizând geamul, prin care pătrunse un val de aer proaspăt și umed. Luminile din Montmartre se diluau într-o atmosferă londoneză. Armand se aplecă peste pervaz. Nu văzu decât un bărbat care-și plimba și el câinele.

– Annabelle încă n-a ieșit din clădire, zise el. S-o anunțăm prin interfon.

Bertrand luă receptorul, dar nu auzi decât lătratul câinelui.

– Nu răspunde, îi anunță.

– Păi atunci coboară, ce mai aștepți? spuse Florence.

Bertrand luă lesa și ieși grăbit. La parter îl aștepta o privește suprarealistă. Barish urla cât putea, zgreptănând ușa de la intrare, în timp ce Alice o chema prin interfon pe Annabelle.

– Nu te mai obosi, îi spuse el. Nu e aici.

Întredeschise ușa, dar nu putu opri câinele, care o zbughi afară. Bertrand ieși în ploaie. De la fereastra aflată la etajul opt, Armand îi confirmă că Annabelle nu ieșise. Văzuse doar câinele tăpând pe trotuar.

– Dar unde naiba poate fi?

– Întreabă-l pe omul ăla de peste drum, strigă Armand.

Bertrand traversă și se apropiie de bărbatul care ținea în lesă un câine Terra nova.

- Ati văzut cumva o femeie ieșind din blocul acela?
- Când?
- Adineori.
- Nu.
- Sunteți sigur?
- Da.

Bertrand porni în susul străzii, în căutarea unei Annabelle invizibile și a unui câine care fugise cât îl țineau picioarele. Murat tot, o luă înapoi, spre clădirea unde Armand stătea tot la fereastră, supraveghind strada. Bertrand sună la ușa portăresei, care n-o văzuse pe Annabelle toată săptămâna. Pentru orice eventualitate, Bertrand deschise și ușa ghenei, ridicând capacele pubelelor pline cu pungi de resturi menajere.

- Credeți c-o s-o găsiți acolo? se indignă portăreasa.
- Scara! exclamă Bertrand, e ultimul loc...

La etajul patru dădu peste un vecin care auzise niște zgomote, dar nu văzuse nimic. Bertrand continuă să urce. În fața ușii, Alice, Florence și Laure îl așteptau îngrijorate. Gâfâind, se mulțumi să rezume, laconic și fără drept de apel:

- Annabelle a intrat în pământ.

2

– Hyeronimus Bosch ne transmite o viziune medievală alegorică a lumii contemporane.

Tânără își luă ochii de la pânza superb pusă în valoare într-una dintre sălile de la National Gallery of Art din Washington, ca să-l privească pe autorul afirmației peremtorii care, în mod clar, îi era destinată: văzu un fel de student înzestrat și cu accent străin și cu o pereche de ochelari cocotați deasupra unui zâmbet.

- Ce înțelegi prin „medievală”? întrebă Galan.

– Vorbesc despre o lume în care prăpastia dintre bogăți și săraci este la fel de adâncă precum șanțurile cu apă ale unui castel fortificat, o lume incultă, însângerată de războaiele religioase, condusă de caste, o lume în care viața omenească nu are decât valoarea servilității ei.

- Așa vezi epoca noastră?
- Ne-am reîntors la Evul Mediu.
- De atunci, a fost inventată și democrația.
- Dar ce-a rămas din ea? Națiunile au fost înlocuite de conglomere economice. Cei care dețin cu adevărat puterea n-au obținut-o prin alegeri.
- Teoria complotului?
- Nu este vorba nici despre o teorie, nici despre un complot.
- Aceasta e subiectul tezei tale?
- E subiectul preocupărilor mele. Lumea regresează, iar astă mă privește și pe mine, cel puțin atâta vreme că îmi doresc să am copii.
- Ar trebui să faci politică.
- Mă aflu în cel mai potrivit loc pentru așa ceva.
- Într-un muzeu?
- Locul unde sunt luate deciziile importante nu e departe de aici, nu-i așa?
- Ai dreptate.
- Ai vizitat vreodată Casa Albă?
- Da.
- Merită osteneala?
- Pentru o stagiară, da.
- Oo, sunt impresionat! O înlocuiești pe Monica Lewinsky?
- Nostim, n-am ce zice!
- Ce fel de stagiu faci?
- Particip la decizii.
- O stagiară, consilier al președintelui?
- Sunt o profesionistă, am un tată influent, iar președintele mă apreciază.

- Am nimerit bine.
- De ce?
- Ca să-mi transmit ideile.
- Nu pe mine trebuie să mă convingi, ci pe președinte.
- Dacă te-am convins pe tine, e un început bun.
- Prin urmare, faci politică.
- În nici un caz. Nu cred în utopia de a schimba lumea.

Dimpotrivă, mă feresc de ea. Mă refugiez în artă. Sunt student la Beaux-Arts, la Paris.

- Așadar, ești francez.
- Sî, mai ales, împărtimit al picturii. National Gallery of Art adăpostește niște comori pentru care merită să te deplasezi să le vezi. Cum ar fi *Moartea și avarul*, în fața căreia stăteai de zece minute.
- Vin mereu aici în pauza de prânz. Sî încă nu m-am saturat să le privesc.
- Închipui-ți de cât timp și de cât geniu a fost nevoie pentru realizarea celor 30 000 de opere din acest muzeu. Merită cu prisosință să-i consacri câteva vizite.

În mintea lui Galan încolțî o îndoială:

- Ștai dinainte că sunt consilier la Casa Albă, nu?
- Cum aş fi putut ghici? Ai cel mult 25 de ani și arăți trăsnet, pe când în anturajul prezidențial vezi mai degrabă fosile.
- De ce ai intrat în vorbă cu mine?
- Cred că e limpede. Când te-am zărit, am uitat de minuniile din jur. Mi-am încercat norocul cu replica aceea impresionantă pe tema lui Bosch. A mers. Nu cred că e prima dată când cineva încearcă să intre în vorbă cu tine.
- În general, bărbații o fac într-un mod mult mai convențional.
- Hai să terminăm vizita împreună! Până la ce oră ești liberă? Galan se uită la ceas.
- Trebuie să plec. Îmi pare rău. Rămâne pe altă dată.
- El o însoțî până la ușă.

- Ne mai vedem?
- Când?
- Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Se așteptase la un refuz.
- Păi... diseară?
- În seara asta mă întâlnesc cu iubitul meu.
- Ce tip norocos!
- Eu sunt cea norocoasă.
- În cazul acesta, nu mai am ce spune.
- Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.
- Despre pictură sau despre politică?
- Despre politică.
- Împărtășești punctul meu de vedere?
- Tu îl împărtășești pe cel al tatălui meu.
- Va trebui să-l cunosc.
- E mai greu să te întâlnești cu el decât cu președintele.
- Nici măcar nu-ți știu numele mic.
- E un secret de stat.
- Ah!
- Glumeam. Mă numesc Galan.
- Drăguț nume!
- Vine din galeză. Înseamnă „lumină“.
- Pe al meu ți-l spun și fără să mă întreb: Sébastien. Galan se strâmbă.
- Nu-ți place?
- Uite ce-i afară!

Ploua. Sub un cer ieșit parcă de sub penelul lui El Greco, șuvoaie de apă loveau East Building.

- N-ai de ce să intri în panică, zise Sébastien. Ai umbrelă?
- N-am bănuit că vremea se va schimba. Ai mașină?
- Nu, dar ia haina mea. O să mi-o înapoiezi mai târziu.

În hol, un individ masiv, cu mutră de boxer, vorbea la un celular prea mic pentru mâinile lui mari. O femeie Tânără, care părea sud-americană, intră valvărtej. Își stoarsee pletele lungi pe podea, lângă ușă, descoperind un chip care ar fi inspirat-o

pe Frida Kahlo¹. Un taxi își lăsă clientul în fața intrării muzeului. Fără să-și poată da seama de ce, Sébastien simțea că ceva din scena aceea nu era în regulă.

— Dă-mi drumul, spuse Galan, pe care francezul o ținea încă de braț.

— Doar n-ai să dai bani pe taxi ca să faci 500 de metri!

Ea intră în taxiul rămas liber. Vehicoul demară, stârnind două jerbe de apă. Privind în urma ei, Sébastien își aminti că uitaseră să stabilească o nouă întâlnire. Se repezi afară. Traficul aglomerat și semaforul erau de partea lui. Sprintă pe carosabilul alunecos al Constitution Avenue și se ciocni de portbagajul taxiului. Se agăta de mânerul portierei și o deschise. Pe bancheta din spate nu era nimenei.

3

Geamurile zdrăngăniră lovindu-se de perete. O rafală de vânt și ploaie pătrunse în încăpere. Sylvie își scoase ochelarii și se ridică din fața calculatorului ca să închidă fereastra. Încercând să-și dea seama ce anume stârnise curentul acela, observă că preșul de la intrare era ud. Cineva intrase în casă. Auzi mergând televizorul, deși îl închisese după ce se uitase la știri pe CNN. Sylvie vârfi mâna în suportul pentru umbrele. Ascunsese acolo un pistol Beretta, după ce fusese agresată de un fost pacient care ieșise din azil. Trase piedica și armă pistolul, lipindu-se cu spatele de perete. Respiră adânc, apoi se năpusti în mijlocul livingului aşa cum era, doar în chiloti și maieu, cu arma atâtită către bărbatul aşezat pe canapea, care se uită la un meci de fotbal.

— La dracu', Sylvie, m-ai speriat!

¹ Frida Kahlo (1907–1954) – pictoriță mexicană în opera căreia se combină expresionismul și suprarealismul (n.tr.)

— Ce cauți aici?

Fostul ei soț începu să-i explice, potincindu-se în cuvinte:

— Tu ai antenă de satelit, aveam cheile, e un meci important, credeam că dormi, n-am vrut să te trezesc...

— Credeam că ți-am spus clar: fiecare cu casa lui.

— N-ai putea să lași jos pistolul ăla?

— Îți salți fundul de pe canapea, îmi dai chiar acum rândul ăla de chei și o iei, fără mișcări bruște, spre ușă.

— Ești la fel de țicnită ca și amărății pe care-i urmărești, Sylvie, vai de capul tău...

— De astă m-ai și părăsit, nu?

— Putem rămâne în relații bune.

— Mai ales când se joacă un meci important! Sunt singura din Bruxelles care prinde Eurosportul, de îndrăznești să apară aici în toiul nopții?

— Era și un prilej să ne regăsim unul pe celălalt.

— Du-te să mă regăsești în altă parte.

— Vrei să-ți refaci viața la 51 de ani?

— Mulțumesc că-mi amintești ce vârstă am. Afară!

Alain se execută fără tragere de inimă. Trecând pe lângă ea, făcu o ultimă tentativă. O ocheadă piezișă pe sub sprânceana îmăștată, menită să reînvie în Sylvie ceva din flacăra de odioasă. Eșec total. Renunță la aerul seducător și ieși, mergând de-a-ndărătelea, cu țeava armei sub bărbie.

Sylvie închise ușa, își turnă un pahar de whisky și se așeză pe canapea. În fața ei alergau după o mină miliardari în șorturi sponsorizați de un hipermarket. Mișcările lor erau comentate de o pereche de ziariști surescitați. Trecu pe CNN. Statele Unite se pregăteau să ratifice Protocolul de la Kyoto. Telefonul sună. Se uită la ceas: 12.46.

— Alo!

— Sunt Christian, te-am trezit?

Comisarul Taillandier. Îl liniști: